

ΠΕΡΙΕΡΙΓΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Οί Σλαῦοι καὶ τὰ πνεύματα. Τι εἶνε ἡ οὐμίχλη. Πόθεν προήλθε ἡ ἑλληνικὴ λέξις «ντούχνισε». Τι πιστεύουν στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴν Πολωνία γιὰ τὸ α μα τὸν σκοτωμένον. Μάτωσ ἀπὸ βότανα πού ἐμπόδιζαν τοὺς βρυκόλλιας νὰ βλάψουν. Ὁ Ἀράπης πού φυλάει τοὺς θησαυροὺς. Τὰ φαντάσματα τῶν Τούρκων. Ἐνα δοκάρι πού στᾶζει α μα στὸ τζαμί τῆς Τραπεζούντης. Μιὰ ἀγρονία Μπαμπάδων. Ὁ σκοτωμένος Χότζας καὶ τὸ φυλαχτὸ του. Ἡ ψυχὴ τοῦ Κρεμιέ μετὰ θάνατον, κτλ.

Συνεχίζομεν σήμερον τὴν περιήγησιν μελέτη μας περὶ φαντασμάτων.

Οἱ Σλαῦοι πιστεύουν ὅτι ἡ οὐμίχλη πού πέφτει στὴ γῆ, δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο, παρὰ ἡ ψυχὴ τῶν πεθαμένων, ἢ ὁποῖτες ἔρχονται ἀπὸ τὸν κάτω κόσμον, γιὰ νὰ τιμωροῦν τοὺς ἀνθρώπων γὰρ τὰς ἁμαρτίας τῶν. Γι' αὐτὸ ἡ οὐμίχλη εἶνε βαρεῖα καὶ πικρὰ. Καὶ γι' αὐτὸ πιστεύουν ἡ ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων ὅταν πέφτῃ οὐμίχλη.

Τὰ πνεύματα, ἡ ψυχὴς δηλαδὴ, στὶς Σλαβικὰς γλώσσας λέγονται Ντούχνις. Ἰσως ἀπ' τὴ λέξις αὐτὴ νῆαντε, καὶ ἡ δημοδὴς ἑλληνικὴ λέξις «Ντούχνισ» ὅπως στὴ φοιτῶν: «Ντούχνισ ὁ τόπος». Ἀηλιάδῃ ἀνάτρισε ὁ τόπος ἡ γῆμοσ ἢ κατὸν αὐτῶν.

Στὴν Πολωνία, ὅπως καὶ στὴν Ἑλλάδα πιστεύουν ὅτι τὸ αἷμα τοῦ σκοτωμένου καὶ ἴδιος τοῦ δολοφονημένου, βογγαίει καὶ κλαίει ὅλη τὴ νύχτα στὸ μέρος ὅπου χύθηκε. Γιὰ νὰ σωπάσῃ πρέπει νὰ ποιστῇ τὸ μέρος αὐτὸ μὲ δάκρυα.

Γι' αὐτὸ ἡ γυναῖκες, ἢ σπργανεῖς τοῦ δολοφόνου, σηκώνονται τὴ νύχτα καὶ πληγαίνον καὶ κλαίει ἀπάνω στὸ μέρος ποῦντε ἢ δολοφονία.

Ἐπειδὴ ὁμοσ τὸ αἷμα ζωντανεῖ «τις σημαδεμένες νύχτες»— καὶ σημαδεμένες νύχτες λένε, τίς νύχτες πού ἔχουνε ὄρες κακῆς,— πρέπει, ἡ γυναῖκες πού θὰ πᾶν νὰ κλάσουν, νὰ βαστοῦν ἀπάνω τους ἕνα μάτωσ ἀπὸ βότανα ἢ νὰ κρατοῦν στὴν τσέπη τους ἕνα κομμάτι ἀπὸ γογγυλὴ ἐπάνω στὸ ὅπου νὰ ἔχουν κερφόσει τρία σπορία κριθάρη. Ἐτσι τὸ αἷμα δὲν ζωντανεῖ.

Υπάρχουν ὁμοσ καὶ παραδοσεὶ πού ἀναφέρουν ὅτι πολλῆς φορῆς τὸ αἷμα ζωντανεῖνε, κυρίωςτε σὺν κόνινο φεῖδι ἀπάνω σὲ περαστικὸς διαβάτες, πού ἀκούσαν τοὺς θρήνους ἢ ἔβρεξαν νὰ ἰδοῦνε τὴ συμβαίνει καὶ τοὺς ἐπίττει!

Θέλουν δὲ νὰ εἰποῦν ὅτι ἂν πέσῃ ἕσδι, ἐπάνω στὸ μέρος πού χύθηκε αἷμα σκοτωμένου, τὴ νύχτα τὸν ψυχῶν (1 Νοεμβρίου), ταίριζε καὶ κλαίει, σὺν νὰ ἔπισε ἀπάνω σὲ ἀναμμένο σιδηρὸ! Καὶ τὸ τοῖσμο αὐτὸ τὸ ἀποδοῖον στὸ ὅτι, κλιόνται καὶ πονοῦν ἢ ψυχῆς τῶν πεθαμένων...

Καὶ στὴν Ἑλλάδα ὑπάρχει παραδοσεὶ ὅτι οἱ θάμενοι θησαυροί, μὲ τὸν καιρὸ στοιχειοῦν. Κι' ὅτι βγαίνουν τὴν νύχτα καὶ γυρίζουν γύρω στὰ μέρη ὅπου εἶνε θάμενοι. Ἀκόμη δὲ ὅτι τίς νύχτες, παρουσιάζεται ἕνασ Ἀράπης, μὲ ἕνα ταιμποῦκι μαζροῦ, καὶ φυλάει καὶ βοσκαίει τοὺς στοιχειομένους θησαυροὺς.

Τὶ σέδι ἔχει τόρα ὁ Ἀράπης μὲ τοὺς στοιχειομένους θησαυροὺς καὶ γιατί τὸν ἔβλεπεν ἐκεῖ ἡ φαντασία τοῦ λαοῦ, ἢ λαογραφικὴ ἐπιστήμη ἀκόμη δὲν μᾶς τὸ ἐξηγήσει. Ἰσως, γιατί ὁ Ἀράπης συμβολίζει τὸ σκοτὸς καὶ τὸ ἔρεβη, μὲσα ἀπὸ ὅποια κούβονται οἱ θησαυροί.

Ἀλίους ἐμφανίσεις δαιμόνων σημειοῦνται στὴ Γραφὴ καθὼς καὶ στὰ μετέπειτα λερὰ βιβλία, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ ἡ τῆς Ἁγίας Θεοσεῖας...

Ἡ Ἁγία Θεοσεῖα, ἐνὸς μᾶ ἡμέρα ἦταν γονιμιστὴ ἐμπρός στὸ προσεχρητάδι τῆς, εἶδεν ἄξανα νὰ ἐμφανισθῇ ὁ Διάβολος ἐμπρός τῆς, μὲ μᾶ τέτοια μορφή πού τῆς προσενοῦσε φρίκη καὶ ἀποτροπασμὸ! Ἀφοῦ πῆγε καὶ κάθισε πρὸς τὸ ἀριστερὰ τῆς, ἄρχισε νὰ τῆς μιλάει μὲ ἕνα μεγάλο καὶ μαῖθο στόμα, πού τὴν ἔκανε νὰ ἀνατριάζει, ἐνὸς τὸ ὅμοιο τὸν ἦταν γεμάτο ἀπὸ μᾶ λάμψι ζωηρῇ.

Τῆς ἔλεγε ὅτι τοῦ εἶχε ξεφύγει καὶ ὅτι ἤξευρε τὸν τρόπο γιὰ νὰ τὴν ἐναπαύσει.

Ὁ φόβος πού ἔπισε τὴν Ἁγία ἦταν ἀπερίγραπτος. Ἀρχισε νὰ ἐπιπλατεῖα τοῦ Θεοῦ τὸ νομᾶ καὶ ἔτσι κατορθώσε νὰ κἀμὴ τὸ Διάβολο νὰ ἔξαφανισθῇ ἀπὸ νονα τῆς, σὺν κλωνός. Ἀλλὰ δὲν πέρασε πολὺ ὄρα καὶ πάλιν παρουσιάστηκε, ἀπαισίος καὶ φρικτός! Αὐτὸ

ἐνανελήφθη πάρα πολλῆς φορῆς. Ἡ Ἁγία τότε, μὴ ἔξροντας τι νὰ κἀμὴ, γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν Σατανά, ἐπίηρε ἁγιασμὸ, ἐράντισε γύρω τῆς καὶ ἔτσι ἐγλήτωσε.

Δὲν ἔχουν φαντάσματα μόνον οἱ Χριστιανοὶ ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοδοξοί.

Μιὰ παλαιὰ Τουρκικὴ παραδοσεὶ, γιὰ ἕνα τζαμί τῆς Τραπεζούντης ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

Στὴ σοιὰ ἐνὸς μεγάλου δένδρου, εἶχε κοιμηθεῖ ἕνα μεσημέρι ἕνασ γέροσ Χότζας.

Στὸ σῆθος τοῦ ὁ Χότζας αὐτός, εἶχε ἕνα φυλαχτὸ πολὺαμο, μὲσα σὲ παλαματένια θήκη. Διαβάτες πού περνοῦσαν ἀπὸ κεῖ, εἶδαν τὴν πολυτίμη θήκη καὶ γιὰ νὰ τὴν πάρουν ἐποκόμισαν τὸν Χότζα καὶ τὸν ἔθαψαν στὴ ρίζα τοῦ μεγάλου δένδρου.

Ἐτσι ὁ Χότζας χάθηκε ἀπ' τὸν κόσμο.

Ἐπειτα ἀπὸ πολὺν καιρὸν, ὁ Πασσᾶς τῆς Τραπεζούντης θέλησε νὰ φτάσῃ ἕνα τζαμί καὶ ζήτησε ἕσδι μεγάλα, γερὰ καὶ στερεά. Κόμισε πολλὰ ἀπὸ τὰ γύρω σῦντερα μέρη καὶ μαζὺ μὲ τ' ἄλλα καὶ τὸ μεγάλο δένδρον, πού στὴ ρίζα τοῦ σκοπώθηκε, ληστεύθηκε καὶ θάφτηκε ὁ Χότζας. Ἀπ' τὸ δένδρον αὐτὸ βγάλαν ἕνα μεγάλο «νετρεξᾶ» (δοκάρη), τόσο καλὸ καὶ ἴσο πού ἀποφάσισαν νὰ τὸ βάλλουν στὴ μέση, γιὰ στήριγμα τῆς οἰκοδομῆς. Καθὼς τὸ πελεκῶσαν ὁμοσ οἱ μαστῶροι, τὰ ἐργαλεῖα τους κοκκινίζαν, σὺν νὰ τὰ βοῦτοῦσαν στὸ αἷμα. Καλέσανε τότε τους διαβασμένους γιὰ νὰ ἰδοῦν τὸ περίεργον γεγονός καὶ ὅλοι παραξενεύθηκαν.

Κι' ἐπειδὴ δὲν ἤξεραν τὴ ἐξηγήσι νὰ δώσουν, εἶπαν πὸς τὸ κοκκινισμα ἐκεῖνο προέρχοταν ἀπ' τὸ χυμὸ τοῦ ἔσδου.

Τὸ στερεώσανε λοιπὸν στὸ τζαμί μὲ αὐτὸ ἐξακολουθῶσε νὰ σταλάζει αἷμα ἡμέρες καὶ μῆνες, χρόνια καὶ χρόνια. Τὸ δοκάρη πλέον εἶχε ξεραθεῖ, καὶ ὁμοσ τὸ αἷμα δὲν ἔπαιε νὰ τρέχῃ, νὰ σταλάζει ἄσωστο, ἀτέλειτο, ἀσείρωτο...

Ὁ κόσμος εἶχε περὶ τρομάξει καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε τι νὰ πῇ!

Ὅταν ἕνασ γέρο-Ντεββίσις, πού ἦρθε ἀπὸ ἕνασ μακροῦν Τεζε καὶ θέλησε νὰ κοιμηθῇ τὴ νύχτα μὲσα στὸ τζαμί, εἶπε τὸ πρὸς πὸς ἀκούσε καὶ βόγγους. Ὅσοι δὲν τὸν πιστεύσαν, ἐκλείστηκαν καὶ ἐκεῖνοι νύχτα στὸ τζαμί καὶ ἀκούσαν καὶ ἐκεῖνοι βογγατὰ βαθεῖα νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ αἰματοστάχτο δοκάρη, σ' ὠρισμένη ὄρα τῆς νυκτῆς. Μάλιστα τὸ δοκάρη ἔτριξε τόρα σὺν νὰ ἦταν ἔτοιμο νὰ τοσκισθῇ!

Ὅλ' αὐτὰ ἐθεοσηθήσαν ὑπερφυσικά καὶ ἀνεξηγήτα καὶ μαζεύτηκαν ὅλοι οἱ σοφοὶ καὶ ἅγιοι Μωαμεθανοὶ γιὰ νὰ τὰ ἐξηγήσουν. Ἐνήστησαν λοι-

πὸν σαράντα ἡμερόνυχτα κλεισμένοι μὲσα στὸ τζαμί, προσεχρημένοι σὺν Ἀλλὰξ, νὰ τοὺς ἐξηγήθῃ τὸ θαῦμα. Τὴν τελευταία νύχτα, ὅλοσ ὁ κόσμος εἶχε μαζεῦτε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ τζαμί, ἀγρονπῶντας καὶ κλοντας ὀλονόκτιο «ναμῆξ». Τὸ πρὸς σὺν πῆρε νὰ χαράξῃ, ἀνοίξῃ ἡ πόρτα τοῦ τζαμιου καὶ φάνηκαν οἱ Ἅγιοι Μπαμπάδες, ὄχοι, κομμένοι καὶ λειψαναμμένοι, τόσο πού προκαλοῦσαν τὸ φόβη!

Χωρὶς νὰ ποῦνε τίποτε ἄλλο, ζήτησαν φυτάρια καὶ ταπατῖ, καὶ ὅταν τοὺς τὰ ἔφεραν τραβήσαν αὐτοὶ μπροστὰ ἀμίλητοι καὶ φροβροὶ καὶ πίσω ὅλοσ ὁ ἄλλος κόσμος, δίχως νὰ μιλάει, βουβός καὶ ἱρομαγμένος.

Ἡ πένθημη αὐτὴ συνοδεῖα τράβηξε πρὸς τὸ μέρος πού ἐσοκώθηκε καὶ ἦτανε θάμενος ὁ γέρο-Χότζας, στὴ ρίζα τοῦ μεγάλου δένδρου, πού κόπηκε γιὰ νὰ γίνῃ δοκάρη τοῦ τζαμιου. Ἐκεῖ σκᾶψανε βαθεῖα καὶ βόρσανε τὸν Χότζα τὸ κορμὶ, ἄλωτο καὶ ἀκέρηο, ὅπως ἦταν ὅταν κοιμώτανε.

Δίπλα του, βρόσκοταν ἕνα κορμένο χέρι, ἕρηδ σὺν ἑλισμαμένο, καὶ κράταγε τὸ μαλαματένιο φυλαχτὸ, πού τοῦχαν κλέψει!

Ἀμέσως οἱ Ἅγιοι Μπαμπάδες ἐπίηραν τὸ φυλαχτὸ καὶ τὸ κρεμάσανε πάλι ἐπάνω στὸ κορμὸ τοῦ Χότζα, ὅπως ἦτανε καὶ πρὶν. Κι' ἀμέσως τὸ κορμὶ ἔλυσε καὶ ἔγινε χῶμα καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Χότζα ἀναπαύτηκε περὶ. Τὴν ἴδια στιγμή τὸ κορμένο χέρι, τὸ χέρι τοῦ δολοφόνου, μαῖσιρε, στριφογύρισε, καρθάνισσε, σὺν νὰ φηνότανε ἀπάνω σὲ φωτιά, ἔγινε ἕνα μαῖθο αἰματοβαμμένο κουβάρη καὶ ἔμεινε ἐκεῖ, κα-

ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΝΕΛΟΤΑ

“ΕΓΩ ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΚΑΝΕ-
ΝΑΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣΙ!”

Οι άναγνώσταί μας, οι όποιοί παρακολουθούν με τόσο ένδιαρέρον τή άριστογυμναστικό μυθιστορημα τού Δουμα πατρός —ό Κρεμασιμένος—, ξέρουν πωφολώς πολύ καλά τόν κοντοστάυλο Άννα ντέ Μονιμορανού. Ο περίφημος αυτός εϋγενής ήτανε βίαιος και άποτόμου χαρακτήρος και ξειραεικά δεξούδιος.

Μιά μέρα καθώς τριγυρνούσε στά βασιλικά Άνάτορα, τόν πλοήσασε ένας γελοιοποιός τού βασιλέως και τού έκαμε ένα άστείο, νοήζοντας ό δυστυχής πώς θά τόν διασκέδαζε. Μά ό κοντοστάυλος, πού δέν σήζωνε τέτοια άστεία, έβγαλε άμέσως τή σπαθί τόν και έτάλλωσε τή γελοιοποιό νεκρό.

Στή σκηνή αυτή παρεντίσεται και ή περίφημη Αικατερίνη τών Μεδίκων, ή τρομερή αυτή γυναίκα πού υπεζύνει τάζ σφαγές κατά τών διαμαρτυρομένων, τήν νύκτα τού Άγιου Βαρθολομαίου, και μητέρα τού Φραγκίσκου Β' ενός βασιλέως χωρίς θέληση και άκοιμότητα.

— Θυμώνετε πολύ εύκολα, φίλε μου, είτε τότε ή Αικατερίνη στόν Μονιμορανού, χωρίς να συγνηθή καθόλου από τή φόνου τού δυστυχισμένου γελοιοποιού.

— Καλά τού έκανα τού αυθάδη και τόν σκότωσα. τής άποζήθηκε ό κοντοστάυλος. Νά μιάη άλλη φορά να μην κάνει άστεία μαζί μου!... Για τί με πέρασε; Για έναν απλό βασιλέα τής Γαλλίας; Μοναχά με τή Φραγκίσκο μπορεί ν' άστεϊεύεται!...

Ο Υ Σ Ο Θ Ε Ο Σ ...

“Ο χ. Χ. μπάνει σ' ένα φίλικό τόν σπιτί τή στιγμή άκριβώς πού οι δύο σύζυγοι, άφού φιλονεικήσαν άκριητή ώρα με τά λόγια, έζων πιστεύει πειύ με τά χέρια.

“Ο χ. Χ. άφού άπόλυσε κάμψηση ώρα τή φώραν έξεϊνο θέμα, είτε κατόπιν :

— Ούς ό θεός συνίξευσε. άνθρωπος μη χωρίζετω!...

ταραμένο στόν αιώνα τόν άπαντα!...

“Εκτός τών παραδόσεων αυτών οι Τούρκοι έζων και τά “τζίνια” ψηφές ή δαιμόνια, πού φανερόνται σε μέρη ξηρής, άπάνω σε μεγάλους βράχους, τά μεσημέρια τού καλοκαιριού.

“Ο Κλέβης Ούγγ, σε μία έπιστολή πού έστειλεν στόν Φλαμαριών, άναφέρει σχετικώς τά έξης :

“Στά 1871, έφυλεν ένας άσθρον πού είχα γράψει, είχα καταδικασθεί σε πολυετή φυλάκισα. Αί άρχαι με είζαν οίξει στις φυλακές τού Άγιου Πέτρου τής Μασσαλίας. Στήν ίδια φυλακή ήταν φυλακισμένος και ό Γάστον Κρεμιά, καταδικασμένος σε θάνατο. Τόν άγαπούσα γιατί βρέθηκε να έζουμε τά ίδια γόδοτα και τήν ίδια ιδεολογία. “Οσάς συναντώμεθα, μιλούσαμε περιύ Θεού και άθανασίας τής ψυχής. Είραστε και οι δύο συμφωνοι ότι ύπάρζει άθανασία τής ψυχής. Και μία μέρα πού μερικοί φυλακισμένοι εκήρτησαν ότι δέν ύπάρζει Θεός και άθανασία τής ψυχής γήρισε και μου είπαι :

— Άκουσε, καλέ μου φίλε, σου ύπόσχομαι, όταν με τυφελίσουν, να έρθω στό κελλί σου και να σου άποδείξω τή παρουσία μου με άναμφισβήτητα σημεία.

Τό πρωί τής 30 Νοεμβρίου, άναγάζομαι να πεταχθώ, από τή κρεββάτι μου, γιατί άκουσα κάτι χτυπήματα άπάνω στό τραπέζι μου. Έγούρια, μά δέν είδα τίποτε.

Θέληνα να ξανακοιμηθώ, μά πάλι οι ίδιοι κρότοι μ' εκίτηνησαν. Πήγα στό τραπέζι και τά χτυπήματα εξακολουθούσαν καθαρά. Ζήτησα τότε να δω τόν Κρεμιά στή κάμαρη τού, συνοδευόμενος από έναν φύλακα, μά άλλοιμονο. Είδα κόκκινες βούλες στήν πόρτα τού δοματίου. Κύτταξα από τή παραθυράτα, τή κελλί ήταν άδειά.

Τότε ένας άλλος φύλακας με πλοήσασε και με δάκρυα στά μάτια, μου είπαι ότι μόλις από όλίγη ώρας τουφέκισαν τόν καλό μου φίλο, και ότι ό Κρεμιά πέθανε σαν άληθινός παλληκάρης!...

Σε κανένα άλλο δέν είπαι τού μυθιστορη τόν χρότον αυτών, παρά στόν έν φυλακή συνάδελφόν μου Φραγκίσκο Ροστάν, ό όποιος με εκύταζε, σάν να ήμωνα τρελό.

Κι' όμως δέν είχα παραφρονήσει, δέν είχα πάθη αυθυποβολή, γιατί όταν άκουσα τούς κρότους, δέν ήξευρα ότι ό φίλος μου είχε τουφεκισθεί.

Και όλόκληρα όμως πλοία, γεμητά από φαντάσματα και σκελετούς είζαν έμφανισθεί σε πολλούς ναυτικούς. Γι' αυτό θά γράψουμε προσεχώς.

Η παράδοσις περι τού Βεζουβίου

[Στή Νεάπολη, τήν όμορφη αυτή χώρα τής άναίτης, κυκλοφορούν άνωμα έννι σπορά πολιμές ληρηνομένες παραδόσεις, σφερομένες άλλες γύρω από τή αώνιο θέμα τού έρωτος. Άκουστε τωρα τήν παράδοση τού Βεζουβίου.]

“Ητανε κάποτε ένας εϋγενής και πλούσιος άρχοντας, πού άγάπησε τρελλά ένα κορίτσι, τή όποιο άνιχε σε μία οίκογένεια εκθρόν τής οίκογενείας τού.

Ο άρχοντας αυτός ήτανε γενναίος και άτρόμητος ίππότης, θυμώδης σάν αφηρηασμένο άλογο, έτοιμος να τιμωρήση με τή σπαθί τού και τήν παραμυθη προσβολή πού θά τού έκαναν. “Οτόσο, γιά ν' άποζήτηση τή γυναίκα πού άγαπούσε είχε γίνει ήρωας και ταπεινός σάν άρνάκι.

Μά ό έρωτας τών δύο νέων, άντι να κίνη τις δύο εκθροικές οίκογένειες να συμπιλωθούν και να παντρεύουν τά παιδιά τους, με τήν εδχη τού, άπεναντίας τούς έξαγούσε περισσότερο.

Παρ' όλες τις θερμές ικεσίες τών διαφόρων φίλων, ή οίκογένεια Κάπρι δέν ήθελε με κανένα τρόπο να δώσει τήν κόρη στόν άρχοντα.

Και, μάλιστα, γιά να κύνουν τή νέα να ξεχάση τόν τρελλόν έρωτά της, άπεφάσαν να τή βάλλουν σε ένα καράβι και να τή πάνε σ' άλλη μακρυνή χώρα.

Έξεϊνη όμως, μη μπορόντας να χωριστή από τόν αγαπημένο της, μόλις βρέθηκε με τή καράβι έξω από τή λιμάνι τής Νεαπολεις, γονάτισε στό κατώστρωμα, έκανε τή σταυρό της. είτε τή προσευχή της κι' ύστερα έπεσε μέσα στά κύματα, από τά όποια προβόλε άμέσως ένα όμορφο καταπύδιον νησάκι—τό νησάκι Κάπρι.

Μολταύτα όμως ό έρωτας δέν έπαυε να βασανίζει τήν καρδιά τού εϋγενούς Βεζουβίου—έτσι λεγόταν ό γενναίος ίππότης. Στά στήθη τού έβραζε μεγάλη όργη γιά τήν άπάνθρωπη άπόφαση πού είχανε λάβη οι γονείς τής αγατημένης τού.

Και μόλις έμαθε τή σκληρό άγγελμα τού τραγικού πνιγμού τής αγατημένης τού, άρχισε να βγάξη από τή στήθη τού φλογεροί άναστεναγμούς και να χύνη άγρινα δάκρυα...Τόσο μάλιστα ήταν τού κακό του, τόση ή φλόγα τής άγάτης, ώστε μία μέρα εκεί πού άναστένανε κι' άγρολογούσε ό τόλος, μετεβλήθη άζααρνα σε βουνό. Ένα ψηλό βουνό πού τά σπλιγγα του κείγονται πάντοτε από αιώνια πυρκαϊά!

Και τή βουνό αυτό σέζει πάντα μπρός στήν ώραία Κάπρι, χωρίς να μπησά να σμείξη μαζί της...Βογγάει από έρωτα, βγάξει άστραπέδες άπ' τή στήθη τού, σκεπάζει με τούς κωνούς και τή λάμρα τού πάθους τού τόν ουδών και τή γή, χύνεται σε πύρινη λάβα και πυρπολεί ό,τι κι' άν βρη μπροστά τού!...

Μιά παλιά άναφορά

Είνα γνωστό στούς άναγνώστας μας, ότι άλλοτε μεταξύ τών άναφορών τών διαφόρων άστύνων, άποστασιατοζών και άλλων κατώτερων δημοσίων υπαλλήλων, βρισκόντουσαν και μερικές πού ήσαν άριστογυμναστικές γιά τή ύψος και τόν τρόπο τής διατυλώσεως τών.

Μιά τέτοια άναφορά ψαρέψαμε τελευταίως μέσα σε μερικά παλαιά έγγραφα και σάς τήν παραθέτομε :

“Έν Κ... θίβριος 1884

“Ο σταθμάρχης Κ. πρής τήν Μοιραρχίαν Α...
Περιλήψις : Περι τού έπιφους χωροφύλακος Γ. Κ.

“Αναφέρω εδοσεβάτος πρής τήν Σ. Μοιραρχίαν, διαταχθής παρ' έμού σπας παραλάβει τόν κρατούμενον κληροιδόν τούτον ενταύθα Σταθμόν πρής άπάντηνον με άπέντησε θά τά β.οιμε κούριε, ύπνοματόρχα! Προσή.ω μάρτυρες δε τούς έπιφους, χωροφύλακες Μ. Ν., Κ. Π. και Τ. Π., όχι μόνον μου άπάντησε, με τρόπον ώστε δακτυλοπότης αλλά, και πόσον μάλλον δέν πάω!... Ταύτα δε αναφέρω πρής τήν Σην Μοιραρχίον και άκόμ άποστέλλω εγκλήματος τούς τρεις έπιφους χωροφύλακες δια τά περετέρο :

Γ.Σ. ύπνονομ.»

Ίνδική αυτετιμωρία

“Η θρησκεία τών Ίνδων είναι τή πιο άπατητική, και πιο κοραστική άπ' όλες τις θρησκείες τού κόσμου. “Ο Ίνδος πού ύπέπεσε σ' ένα παράπτωμα είνα ύποχρεωμένος, γιά να εξιλωσθή, να ύποβάλη τόν εαυτό τού σε τρομερά βασανιστήρια, οριζόμενα από ειδικούς κανόνες τής ίνδικής βίβλου. Πολλές φορές όμως οι Ίνδοι επαλλάτουν μόνοι τους στόν εαυτό τους διάφορες τιμωρίες. “Η συνηθέστερη από αυτές είνα ή έξης :

Ξαπλώνονται καταγής άνάσκελα, πέρνονν μία χούφτα ύγρό ύδωρ, τή βροστό στό στόμα τους, φτεύνουν σ' αυτό αναπόσπαστο και ύστερα μένονν ξαπλωμένοι έτσι στή δροσιά τής νύχτας ή στή ζέση τής μέρας—άκνητοι, χωρίς να φάνε ή να πούνε τίποτα—ώσπου να βλαστήση ό σπόρος!

Γιά να καταλάβετε όμως πόσο τρομερό είνα τή μαρτύριο αυτό, σάς λέμε πώς ή βλάστηση τού σπόρου γίνεται μονάχα κατά τήν τετάρτη μέρα!...